

IVA

HERCÍKOVÁ

Plástev
medu



motto

MOTTO

IVA

HERCÍKOVÁ

Plástev
medu

PRAHA 2011

© Iva Hercíková, 1976, 2011

Cover photographie © Vendula Volkmerová, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-542-2

Čtvrtka kladívkového papíru byla tak pokryta směsí barevných čar, že už se v nich Nina vůbec nedokázala vyznat. Nejspíš na chvíli usnula a ruka jí jen tak ze zvyku bloudila po papíře. Roztrhla čtvrtku na tři kusy a hodila je na zem k ostatním zmuchlaným papírům. Vstávala v pět hodin, protože neurčitě doufala v ranní příval sil, teď se blížila devátá a jediným výsledkem všeho úsilí byla únava, protivná a vlezlá, kterou nemohla přičítat jen slabým pěti hodinám spánku. Za dva dny měla odevzdat osm metrových panelů o tom, jak je důležitá pravidelná péče o zuby – jazyk okamžitě zabloudil do mezery po pětce vpravo nahoře, která tam už zela hodnou dobu – ale reklamní slogany, zdouhavé, poučné, k zbláznění nudné, ji zatím nedonutily ani k nejmenšímu nápadu. Ten, kdo si je vymýšlel, asi v životě neviděl zubní kartáček a pastu pokládal za vyloženě přepychovou záležitost. Zavřela oči a zjevil se jí bělostný zářící bezvadný chrup v osmahlé mužské tváři na bledě růžovém pozadí, nic jiného se k tomu nehodilo. Leda malý zlý zažloutlý pidimužík, symbolizující zubní kaz. Nebo zubní vrtačka v podobě čápa, který přináší nový život bez bolesti. Proboha!

Snad to dělá ten dům, že se jí tak špatně pracuje. Nejdřív byla celá nadšená, že bude mít konečně svůj byt, dlouhé hodiny přemýšlela, jak si ho zařídí, a pak stál stěhovací vůz před vchodem a ji najednou popadla panika, že tady nebude schopná žít. Celá stavba vypadala jako skleněná, ačkoliv na ní kromě nijak zvlášť rozměrných oken nic skleněného nebylo, a poskytovala asi tolik soukromí jako nádražní čekárna.

Snad by byla šťastnější ve svém starém podkrovním ateliéru bez teplé vody, bez ústředního topení, bez koupelny, s mizerným osvětlením. Prudce se jí zastesklo po těch šikmých zdech a mrňavých oknech, kterými se daly na špičkách zahlédnout vršky tří věčně rozkývaných topolů, a měla sto chutí zahodit klíče do kanálu a utéct. Ale bylo nutné chovat se rozumně, ukázat stěhovákům, kam mají postavit těch pár kousků nábytku a nesmírnou spoustu krabic s bůhví čím, začít rozbalovat, uklízet, pořádat svůj nový domov a nenechat se zastrašit tím, že dům vypadá jako podivné tupé zvíře s šesti žlutými zobáky, které ji jednou sezobnou jako nějaký ubohý hmyz. Ostatně už druhý den se ze žlutých zobáků vyklubaly balkony, z červených tlam vrata do garáží, z obyvatelů obyčejná snůška lidských radostí a utrpení.

Dům sám za to nemůže, že kreslí jak svázaná, že ji toho tak málo napadá.

A co za to může? Nebo kdo? Kromě ní, ovšem. Člověk si za většinu věcí může sám.

Vstala. Raději se nasnídá. To už je jiný pohled, ta miska vajíček na měkko, hustě posypaných pažitkou. Žlutá, zelená, bílá. Tolik let má k snídani tři vajíčka, že by to byla nejmíň měsíční produkce středně velké slepičárny.

Najednou jí všechno začalo připadat veselé, snad to způsobila představa té hory vajec, uvědomila si, že je neděle dopoledne, venku svítí slunce a rozpouští poslední ostrůvky špinavého sněhu. Den se teprve protahoval, ze střeš vytrvale kapalo, a volné hodiny, podobné kulečnickovým koulím, čekaly na směr, který jim dá. Může pracovat a taky nemusí, je neděle, pochutnává si na topince a připadá si

všemocná, věci kolem ní se tváří vlídně a ona je šťastná, určitě je šťastná, a z pověřčivosti to honem zaklepe na dřevo. Má své zkušenosti s trváním takových euforických pocitů.

Zazvonění telefonu se vneslo do ranní idyly, ale nenarušilo ji, jen přidalo ještě kousek očekávání. Kdyby zvedla sluchátko, dozvěděla by se, kdo volá. Když ho nezvedne, může si představovat celou řuru skvělých možností. Zvonek rozechvíval vzduch, seděla dál, vnímala ten zvuk, a pak zas bylo ticho. Když odnášela zbytky snídaně do kuchyně, zahlédla v zrcadle svůj obraz. Vysoká postava vypadala štíhle, pohybovala se graciózně, obličej byl bez vrásek, klidný, přívětivý. Kdybych si vzala brýle, bylo by to horší, vzdychla. Ale nevnímala svých pětatřicet let, aspoň ne v té chvíli, jako přítěž. Pětatřicet let do sebe hrnula všechno zlé i dobré, a právě teď se jí zdálo, že je dočista plná jako džbán opatrně vytažený ze studny. Až po ten modře malovaný kraj. Proto se jí nechtělo zvedat telefon a otvírat dveře, nebylo v ní kouska prostoru, nemohla přijímat, jen dávat, předat dál tu plnost k prasknutí, marnotratně ji rozdat ve svém malování. Ale vůbec to nedokázala, všechno, co dělala, se jí zdálo mdlé, nijaké, prázdné, jako kdyby jen trpně vyplňovala jakési předem narýsované kolonky, tužka se rozjela po papíře, a už narazila na hranice, které sice byly neviditelné, ale snad právě proto je neuměla překročit.

Hugo jí kdysi dlouze vykládal o pokusu s kohoutem, který položen okem na čáru není schopen se od ní odtrhnout. I ona byla nějakým takovým záhadným způsobem připoutána ke svým čarám, čím víc se

toužila osvobodit, tím pevněji ji stahovaly. Snad praskne, když nenajde způsob, jak ze sebe tu sílu uvolnit, jak ji vtisknout do každého kousku pomalovaného papíru. Ne část, všechnu, úplně všechnu sílu, aby každého zaplavila jako déšť, jako krupobití, jako průtrž mračen, vodopád, řeka, oceán.

Ale místo zaplavování jen seděla, dívala se z okna, a když se ozval telefon znovu, šla ho docela ráda zvednout.

„Volal jsem ti už před chvílí,“ ozval se přesně ten hlas i mírně vyčítavý tón, který čekala.

„Byla jsem ve vaně,“ zalhala a už mohla celý ten rozhovor slovo od slova předpovědět. Hugo ji bude přemlouvat, aby se s ním sešla, ona bude tvrdit, že má práci, a taky práci má, ale pak si představí jeho obličej na druhém konci drátu, tak podobný nešťastnému štěněti, a nevydrží.

„Dobře, tak v kolik?“ řekla, aby to zkrátila.

„Hned.“

„A potom?“

„Pořád. Pojď se mnou na oběd, na procházku, do biografu...“

Bylo zvláštní, že se v jejím domě našel také muž, nebo spíš chlapec, který si z ní udělal docela nepochopitelně střed života, a byl ochoten kdykoliv jí složit k nohám svých osmadvacet let, sto devadesát centimetrů a slabých sedmdesát kilo živé váhy.

„Přijď pro mě ve čtyři.“

„Až ve čtyři?“

„Až ve čtyři.“

Ve čtyři vystoupí Hugo po těch jedenadvaceti schodech a bude tu. Tvářil se otráveně, že až ve čtyři, ale

kdoví, třeba naléhal jen v rámci pravidel hry. On taky neměl rád nedělní hospody, nacpané dychtivými ro-dinkami, byl nejspokojenější, když mohl zůstat celý den u svých knížek. Ale nikdy by to nedal najevo, chlapeček útlocitný, připadá mu asi strašně osamělá.

A není náhodou osamělá?

Na chvíli si zkoušela představit, jak se s Hugem objímá, přivolávala jeho hubené nervózní ruce, a už teď jí vadila měkkost bříšek na prstech, nedo-končenost stisku, pohyb zastavený kdesi uprostřed, snad z rozpaků nebo stydlivosti, ale spíš z celkové matnosti Hugovy osoby, která na ni padala jak le-pící se řídká mlha. Vzpomněla si na starou tetu, ot-covu sestru. Strašně mladá se vdala z vesnice do města, brzo ovdověla, a léta se potom trápila stes-kem po manželovi, kterého zaživa nemohla snést. Všechno je lepší než samota, prohlásila, když se v padesáti vdávala podruhé za pokladníka z místní spořitelny, který měl játra i ledviny zcela zničené nadměrným požíváním slivovice. Také hned požá-dal o invalidní důchod, zalezl do postele a opouštěl ji, jen když bylo potřeba doplnit zásoby alkoholu. Ale i to dělala brzy teta sama. Nina pochybovala, že takové manželství pro ni bylo lepší než samota a stesk vesnické holky přesazené do městského pro-středí. Nikdy ji ten příběh nedojímal, i když se teta v rychlosti upila k smrti, a vzpomínky na ni se ku-podivu scvrkávaly do buchet plněných řepou, kte-ré dovedla tak báječně péct. A na tu větu o samotě, s kterou nesouhlasila. Je mnoho věcí horších než sa-mota. Bylo by přece tak jednoduché milovat Huga. Chodil by za ni na poštu a do drogerie, dvě místa, která nesnášela, masíroval by jí záda, povídal by si

s ní, když nemůže spát, a každé ráno by ho nacházela vedle sebe.

Strašné pomyslení.

Ručička na váze se nebezpečně přehoupla přes číslo sedmdesát, několikrát se zakývala a pak se ustálila přesně na něm. Nahá mladá žena, ještě zadýchaná cvičením, se zasmušile zadívala na značku váhy KOMOR a poprvé si všimla, že je ověččená čtyřmi hvězdičkami. Jako koňak, napadlo ji a slezla z váhy. Sedmdesát kilo. Mohlo by to být ještě horší. Ale ne o moc.

Voda ve vaně vyšpláchla na zem, protože dosedla příliš vysoka, vlastně tam spíš spadla a teprve v poslední chvíli se zachytila držadla vyčnívajícího z kachlíků. V tom okamžiku zazvonil telefon.

Chvilí bojovala mezi zvědavostí a představou mokrých šlápot po celém bytě.

Zvědavost zvítězila.

„Dynybylová,“ vyhrkla udýchaně a stoupla si na ručník.

„Jakpak se má naše Evička v neděli po ránu?“

Tvář se jí protáhla zklamáním. Tak pro tohle si udělala loužičky na vyleštěných parketách?

„No, jakpak se má?“ naléhal mužský hlásek tenorového zbarvení.

„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlela.“

Tenorek se podlézavě rozesmál.

„Tak dobrý vtíp to zase nebyl.“

„Vidím, že naše Evička je hned po ránu ve formě.“

„Vytáhl jste mě z vany.“

„Ale jeje jeje, to je mi líto. Tak to musí honem zpátky, aby jí nevystydla vodička.“

„A neopadla pěnička!“ zaveršovala.

„Copak si dá Evička v poledne do břicha?“

No konečně. Už měla strach, že volá jen proto, aby se zeptal, jak se jí daří.

„Evička nic, Evička nemá peníze a hubne.“

Voda, stékající po ní v drobných stružkách, pomalu prosakovala kobercem. Sevřela ručník mezi chodidly a poskočila o dvacet centimetrů k oknu. Všechno se na ní rozhoupalo.

„Evička nám nesmí hubnout, Evička by pak byla tuctová jako všechny.“

„Evičce je zima.“ Tak ať z něho proboha to pozvání k obědu vypadne!

„Kdyby Evička zhubla, bylo by jí zima ještě víc. Přijedu pro ni v jednu hodinu.“

Nemohla si vymyslet odpověď, která by vhodně zapadala do téhle pitomoučké hry.

„Tak dobře.“

„Ledaže bych přijel hned a vydrbal Evičce záda.“

„Z toho nebude nic,“ řekla a zavěsila.

V chladnoucí vodě se jí pozvání zdálo docela výhodné. Tenorek ji určitě zavede do prvotřídní restaurace, a čím víc toho spořádá, tím bude spokojenější. Dělat někomu radost tímto způsobem nebylo zvláště obtížné, a nic víc po ní Tenorek nechtěl. Představa osmi korun, které jí zbývaly do úterní výplaty, dělala „naši Evičku“ přímo ideálním společníkem. Nebude přece začínat s hubnutím v neděli!

Dům, ta podivná krabice s balkony podobnými zobáčkům, v sobě ukrývá devět bytů. Tři v přízemí, čtyři v prvním patře a dva veliké byty v druhém. V levém z nich, přímo nad Evičkou a Ninou, chystá

Marie snídani. Je to spíš svačina, protože její manžel má strašný zvyk vstávat ještě za hluboké tmy, vypít litr mléka a pak usilovně klepat na stroji až do devíti hodin. To ovšem ona už je dávno v práci, a tak si kromě sobot a nedělí nikdy neřekli dobrý den. Ale dnes byla neděle, a Marie se poctivě snažila přidat k pečlivě prostřenému stolu také patřičně naladěnou tvář. Ale zatrpkllost už získala v jejím obličejí domovské právo a dokázala se přimísit do každého výrazu i gesta. Snad proto polykal Vladimír svůj oblíbený pokrm, skládající se ze stejného dílu cibule a vajec, docela bez nálady, a když zvedl hlavu, upíral oči ke stropu.

„Dneska to bude špatné,“ vzdychl, a Marii se zdálo, že zaslechla v jeho tónu výhrůžku. Snažila se tvářit vesele, ale k vlastnímu údivu se jí v očích objevily slzy a zradily ji.

„Jdeš někam?“

„Nikam nejdu,“ odsekl a hned vypadal podrážděně, „mám jen spoustu práce.“

Slzy se zatáhly dovnitř, jako kdyby byly upevněny neviditelnými vláčenkami. Ať je to jak chce, aspoň ho bude mít doma.

„Měl jsi dost vajíček?“ zeptala se skoro rozjásaně. Bez odpovědi přistoupil k oknu.

„Kde je Petr?“

„Vzadu na zahrádce. Neboj, pořádně jsem ho nalékla.“

Vytáhlý chlapec stál docela sám na trávníku pokrytém zbytky sněhu. Vypadal opuštěně. Vladimír už chtěl otevřít okno a zavolat na něho, ale v tom okamžiku hoch napřáhl ruku a lyžařskou holí začal soustředěně črtat do sněhu rozmáchlé obrazce. Brzy

se celá plocha naplnila podivuhodnými květy, vyrůstajícími z ještě podivuhodnějších lodyh.

„Co tam dělá?“ zeptala se Marie.

„Nic.“

„Stojí a kouká?“

„Hraje si.“

„Jak si hraje?“

„Maluje do sněhu.“

„To je divná hra.“

V té krátké větě byla vyjádřena všechna Mariina nespokojenost s životním postojem syna i manžela. Vladimír zmizel v pracovně a zabouchl za sebou dveře. Věděl, že se chová špatně, ale nemohl si pomoci. Většinou dokázal být skoro tak dobrým manželem jako otcem, i když do té první role se musel trochu nutit, ale stále častěji se přistihoval, že Marii závidí. Zasmála by se nevěřícně a taky trochu trpce, kdyby to slyšela, protože jí se jeho život zdál jediným velkým vírem oslňujících zážitků – na rozdíl od jejího – a nikdy by nepochopila, že jí závidí právě to, jak docela jednoduše a silně je na něho upnutá. Také by chtěl mít to štěstí a nade všechno milovat svou vlastní ženu! Kdyby jí aspoň mohl něco vyčítat! Kdyby byla nepořádná nebo špatná kuchařka, nedbalá matka, opíjela by se, podváděla ho. Tady se zarazil. Představa, že vytáhne paty z domu a nějaký cizí chlap si lehne do jeho postele k jeho ženě, zůstávala v jakémsi nezřetelném nárysu. Byla to scénka, kterou mohl použít v některé své povídce, ale ze života ji zcela rozhodně vyšoupl. I kdyby to nebylo zrovna v jeho posteli! Manželství je divná instituce, vzdychl si a byl udiven, že ho to i po těch dvanácti letech trápí.

Marie zatím seděla v kuchyni a cítila se stará, oškli-
vá, obyčejná. Už dávno se smířila s tím, že pojem vol-
ný čas pro jejího muže neexistuje. Celá léta, když byl
Vladimír ještě zaměstnán a psal po nocích, se netě-
šila ani na slávu, ani na peníze, ale jen na to, že jed-
nou ho bude mít stále doma a pro sebe. Doma byl
teď často, to ano, nemusel docházet do žádného za-
městnání, jenže pro sebe ho měla ještě míň než dřív.
Seděl vedle ní, mohla se ho dotýkat, ale látkou jeho
šatů prosakovala netrpělivost, jako by si vyčítal kaž-
dou chvíli, kterou nestrávil u psacího stolu. A Marie,
zvyklá vidět chyby především na sobě, se trápila, že
to jeho ponoření do jiného světa má na svědomí
ona. Kdyby byl šťastný, kdyby s ní byl šťastný... Jen-
že není. A nebude, i kdyby se přetrhla. Jsem k niče-
mu, šeptá si často v noci, když leží vedle sebe a oba
předstírají spánek. Jsem docela k ničemu.

Zvenku sem dolehl ženský hlas.

„Petře, není tam někde Sáša?“

Pozorovala téměř se žárlivostí, jak se tvář jejího
syna obrátila k sousednímu oknu, odkud na něj za-
volala Líza Kodetová. Na rtech mu viděla, že cosi od-
pověděl, a pak se usmál, stejně zářivě, jako to
dokázal jeho otec.

Oba jsou stejní, vzdychla si se zoufalstvím a s pý-
chou. Oba jsou stejně báječní a stejně divní.

Přes všechno koketování s lenošením se Nina brzy
vrátila k práci, ostatně vůbec nepochybovala, že to
tak dopadne. Už dávno ztratila schopnosti ke slad-
kému nicnedělání, což sice neznamenal, že by po-
řád pracovala, ale když nepracovala, měla aspoň
výčitky svědomí. Natřela čtvrtku bledě modrou bar-

vou a pak do dolní třetiny nalepila fotografickou zvětšeninu zubu, která vypadala jako křeslo vymyšlené švédským architektem. Přikreslila k němu sedící postavu. Sedíme si na zubech čili: tak si sedíme, jaké máme zuby. Začínalo ji to bavit, a když se ozval zvonek, krátce, rozpačitě, nesměle, vůbec z toho neměla radost.

„Můžu na chvíli? Nezdržuju tě? Prosím tě, jestli tě zdržuju, tak mi to řekni, já vlastně nic nechci, jenom jsem si myslela, protože už to nemůžu vydržet, opravdu tě nezdržuju?“

Dívala se na tu majolikovou panenku, co stála za dveřmi, a podle naběhlého nosu, červených skvrnek na tvářích a oteklých očí to odhadovala na pořádný noční pláč.

„Tak co se zas děje?“

Snažila se, aby to vyznělo přátelsky a povzbudivě, ale mírnému pocitu převahy se neubránila.

„Pořád to samý, pořád kolem dokola. Vůbec nevím, kdy přišel. Ve dvě jsem si vzala poslední prášek. Čtvrtý, to je dost, ne? Jednou se kvůli němu otrávím. To přece musí ničit zdraví, ty věčný pilulky na spaní.“

„Tak je neber.“

Bohunka zvedla ramena a schovala si hlavu někam do hlubin velkého límce županu. To gesto mělo znamenat, že jinak by to bylo ještě horší, bez prášků by probřečela celé noci. Nebo by se Vašek vracel dřív, kdyby ho neděsila představa omámené ženy, chvějící se v jedné pŕlce obrovské manželské postele, napadlo Ninu.

„Třeba byl někde s klukama,“ řekla a s úlevou si pomyslela, že toho všeho je ona ve své samotě zcela ušetřena.

„To je mi jedno, kde byl, snad mi mohl zavolat, ne? Řekl, že přijde nejdýl v devět. Do desíti jsem čekala, hodina zpoždění je u něj normální, do dvanácti jsem byla jakžtakž klidná, to už jsem vzala dva prášky, ale když pořád nešel... Jsem pitomá, vždycky mám strach, že se mu něco stalo.“

Bohunka měla zvláštní vlastnost, že když mluvila o sobě, o těch nejvypjatějších situacích, které ji potkávaly, vždycky je líčila jako příhody někoho třetího, tak odtažitě a zároveň sugestivně, že připomínaly náhodně zaslechnutý kousek rozhlasové hry. Přitom se omluvně usmívala, jako by jí bylo trapné, že věnuje tolik pozornosti své vlastní osobě. A byla hezká, s tou záplavou rudých vlasů stínících křehký obličej, s celým tím plachým ptačím půvabem a spoustou ostrých bílých zoubků. Malý draveček, který se skrývá za trochu okázalou bezbranností, zrzavý draveček se zářícími skvrnkami kolem panenek.

„Neměla bys být na Vaška tak upnutá,“ řekla Nina a hned toho litovala. Odkdy se zabývá udílením rad do života? Bohunka potřebovala objekt, ke kterému by vzhlížela a trápila se, a když to mohl být její vlastní muž, proč ne? Ve zlomku vteřiny si představila řadu let, kdy bude pořád bydlet v tomhle domě a Bohunka ji bude zahrnovat pořád stejnými problémy. Jen snad právě ten objekt se časem vymění, ona zůstane stejná, jako je stejná většina lidí kolem, jednou si vybrali svoji roli a teď se jí zuby nehty drží a nejsou schopni ji vyměnit za jinou, i když je jim velká nebo malá nebo jim vůbec nesedí, oni pořád donekonečna povídají jedno a totéž.

„Já vím, že jsem na něj upnutá,“ vzdychla si Bo-

hunka, „a vím, že si to tím kazím. Ale co mám dělat? Už jsem to zkusila, ale...“

„Co jsi zkusila?“

„Doprovázela jsem jednoho Fina, minulý týden. Strašně se mi líbil. Měřil asi dva metry. Byla jsem vedle něho tak strašně malá...“

„A dál?“

„Nechce mi dát pokoj, každé ráno mi telefonuje, ale pochop to, já si přece nemůžu říct: teď se to hodí, teď to udělám! Měla jsem tu nejlepší vůli, všechno jsem si promyslela, když budu mít špatný svědomí, tak budu na Vaška hodnější, říkála jsem si, tolerantnější, vlastně to udělám kvůli němu – ale vůbec to nešlo. A on byl tak strašně příjemnej, říkal mi takový hezký věci...“ Odmlčela se. Nina si vzpomněla na Huga. Ten byl taky strašně příjemný a říkal strašně hezký věci.

„Nejhorší je, že Vašek by byl určitě rád, kdybych to udělala,“ dodala Bohunka a zase se lehce zasmála, jako by mluvila o někom třetím. Vtom kdosi zazvonil u dveří.

„Jestli je to on, tak tu nejsem!“

Ale byl to jiný on, ON pro Ninu.

Nemohla se honem rozhodnout, jestli má z té návštěvy radost, a skoro podlehla přání přibouchnout dveře před tím zubícím se mužem, který mohl být docela dobře modelem k zdravotnickému plakátu s vyceněným chrupem. Najednou byla zmatená, ona, která si tak zakládala na své jistotě, jako by sem z chodby zavanulo neštěstí, nebo spíš marnost, smutek, bolest.

„Myslím, že se mi o tobě dneska zdálo,“ řekla, aby vysvětlila to podivné přivítání.

„Jistě něco strašného, že se tak tváříš.“

Ještě že byla po ruce Bohunka, představování a hned zase loučení poskytlo Nině potřebnou chvíli, aby se vzpamatovala.

„Tak mě tu máš,“ řekl Gustav a rozvalil se v křesle. Ano, má ho tady. A co dál?

„Nemusíš se mi omlouvat, že jsi nepřišla, kdybys to snad náhodou chtěla udělat,“ ušklíbl se. V tom okamžiku vypadal, že ho to skutečně mrzí.

„Měla jsem nutnou práci,“ řekla, ale hned se opravila: „Ne, vlastně ani neměla. Ale připadalo mi, že to nemá smysl.“

„Ty děláš jen věci, které mají smysl?“

„Dělám spoustu nesmyslů. Ale do tohohle se mi zrovna nechtělo.“

„Chápu.“

Ale nechápal nic. Jak by mohl, když ona sama tomu nerozuměla. Kdesi daleko vzadu byl v jejím životě okamžik, kdy si řekla, že už jí nikdy na nikom nesmí záležet tak, aby trpěla, když ho ztratí. Aby trpěla takovým způsobem. Ale proč by jí zrovna Gustav měl nabízet prostor k velkému trpění?

„Trošku mě překvapilo, žes mi nezavolala,“ přiznal. „A ještě víc mě překvapilo, že o to tak stojím.“ Mohl si dovolit koketovat se svou ješitností, slušelo mu to, i teď na konci zimy vypadal opáleně a ta snědá kůže byla napjatá přes ostrou bradu a lícní kosti. Vždycky se měla v podezření, že ji mužská krása přitahuje víc, než je ochotna připustit. Jako by jí její sedláctí předkové našeptávali, že je to trochu neslušné. Styděla se a překonávala to smělou pýchou, jako na koni. Čím širší příkop, tím výš musím skočit. Často byl ale břeh dál, než si myslela.

„Stýskalo se mi,“ řekl Gustav a moc hezky se usmál. Nině se po něm zastesklo aspoň stokrát, ale nedokázala se k tomu přiznat.

„Stýskalo se mi,“ opakoval a přešel jí dlaní po ruce od ramene až k zápěstí. Rázem tu s nimi bylo šedavé svítání v hotelovém pokoji, hluk probouzejícího se města, objetí, podivně vroucí na dva lidi, kteří se tak málo znali, a dlouhé, lenivé milování, překonávající únavu i cizotu. Snad se bála právě toho, že Gustav snadno pronikl všemi jejím ochrannými hradbami a se stejnou snadností pak uměl zacházet s jejím tělem, jako kdyby předem znal všechny jeho nedostatky. Teď chtěla, aby dál mluvil o tom, jak se mu stýskalo, jak mu chyběla, jak ji potřeboval, aby to opakoval stále znova, donekonečna, až by ji umazlil svým hlasem a ona mu padla do náruče slabá a oddaná a vděčná.

Jenomže právě tohle Gustava ani nenapadlo. A kdyby ho to snad někdy napadlo, asi by to nedokázal. Oba se zmítali v síti svých vlastních omezení, třepotali se v ní a přitom se tvářili, že stojí docela klidně na místě, dva lidé středních let, vyrovnaní, bezpeční proti náhlým náporům emocí. Gustav neměl ani tušení, co všechno se tu vedle něho, v tom ženském těle, v celé té síti nelogických reflexů děje, ale byl plný obav, konkrétnějších, než měla ona, plný nechuti z budoucích složitých situací, které zatím jen vzdáleně kroužily kolem, ale už ho do sebe začínaly vtahovat, plný nejistoty, lenosti a pochyb a také touhy, nebo spíš odevzdání – snad věděl, jako to muži většinou vědí, že není úniku. Ty dva strachy, mužský a ženský, se spojily, skloubily se dohromady, vzepjaly se, a nemohlo z toho být nic jiného než

nové objetí, objetí jako hráz proti úzkosti a proti touze opustit svou samotu, vyjít z ní už navždycky a zabydlet se v nové jistotě, v té nejnejistější ze všech jistých.

Ninin svět, mnohem pracněji – a vědoměji – zbudovaný než Gustavův, vypadal najednou maličký, nedokonalý, poslepaný. Zhrozila se těch škvír, které se táhly všemi směry, té své strašné potřeby celistvosti, a tak se honem toužila vrátit k bezpečí té bleděmodré čtvrtky s bílou zubní stoličkou. Jenže se jí to nedařilo, marně se zahlušovala nedočkavostí, už aby to bylo a aby to zase bylo pryč, ať to skončí, nebo se mi to začne příliš líbit, pronikne to do mě hloub, než chci, zabydlí se to tam ve mně, zahnízdí, zapustí kořeny, zaroste – a co pak? Naštěstí byl Gustav tak bezpečně pokojný, jeho ruce ji tak jistě přesvědčovaly, že všechno je jen dotek, příjemný a normální, že všechny její obavy sice zůstávaly, ale zdály se směšné.

Bohunka přešlapovala bosýma nohama v huňaté mase koberce, ten dotyk se jí líbil, a rozhodovala se, jestli v ní má zvítězit nespokojenost, nebo láska. Dívala se na svého muže. Vaškovy masité rty vypadaly dychtivě, ruka pevně svírala cíp polštáře. S povzdechem ze sebe shodila župan, stáhla si přes hlavu noční košili a opatrně se položila na kraj postele.

„Spíš?“

Zachvěla se, snad zimou, a natáhla se po peřině, několikrát s ní zaškubala, aby ji uvolnila, ale marně. Manželovo tělo bylo těžké a nehybné.

„Vašku!“ vykřikla popuzeně.

Zamumlal cosi a mdle se ji pokusil obejmout.

„Jak se jmenuju?“ zašeptala mu do ucha.

„Mám tě rád, to víš, že jo,“ vypravil ze sebe nezřetelně a trochu se nadzvedl. Využila toho a vklouzla mu do náruče.

„Jak se jmenuju?“ opakovala naléhavě.

Tři slabiky, které se ozvaly, mohly být právě tak Helenka jako Bohunka nebo Milunka, téměř každé tříslabičné ženské jméno.

„S kým to ležíš?“ vypravila ze sebe, už na pokraji pláče.

„To víš, že jo, ano, ano, ano.“

„Jak se jmenuju?“

„To nevadí,“ řekl a zamlaskal.

„Koho máš rád?“

Vašek spal.

„Kde jsi byl večer?“

Nic.

„S kým jsi byl?“

Zase nic.

„Jak se jmenuju?“ vzlykla.

Vašek zavrňel a zabořil jí obličej do ramene. Přitiskla se k němu a začala ho hladit. Ještě v polo-spánku byl okamžitě připraven se s ní pomilovat.

„Tobě je úplně jedno, kdo to je,“ řekla zoufale. Vašek se vyšplhal na její tělo.

„Prosím tě, jak se jmenuju,“ zašeptala a tiskla oběma rukama jeho hlavu.

„Ty jsi moje holčička,“ řekl Vašek a usnul uprostřed pohybu.

„Sášo! Sášo!“ Zvučný, trochu drsný ženský hlas naplnil znovu celý dvorek.

Chlapec u sněhového pole popošel blíž.

„Tady nikde není, paní Kodetová, já už jsem ji všude hledal.“

„Bude ve sklepě,“ vzdychla černovláska v okně.
„Prosím tě, nepodíval by ses tam?“

„Ano prosím. A co jí mám říct?“

„Zeptej se, jestli se chce živit něčím jiným než koksem. V tom případě ať jde k obědu.“

„Já to zařídím, paní Kodetová,“ řekl Petr. Ze všech žen v domě se mu Líza Kodetová líbila nejvíc.

Seběhl do kotelny. Věděl, že tam bude Sáša dřepět na zemi a hledat v hromadě uhlí poklad. Jak taková hezká paní může mít tak pitomé dítě, pomyslel si a zamračil se na ušpiněnou sedmiletou holčičku. Ta honem vytáhla z kapsy dva blyštící se kousky uhlí.

„Podívej, diamanty. Nebo že by to byly safíry?“

„Máš jít k obědu.“

„Nemůžu. Pan Kalista za chvíli přijde a tuhle hromadu spálí.“ Pan Kalista byl topič a Petra překvapilo, že ho Sáša zná jménem. Dělal zřejmě všechno důkladně.

„Já to prohlídnu za tebe,“ nabídl se nevládně.

Sášina tvář se rozzářila.

„A pořádně?“

„To se ví.“

„Musíš dávat pozor na tyhle lesklý ohničky,“ ukazovala mu horlivě.

„Jasný.“

„A rozdělíš se se mnou, když něco najdeš?“

„Co bych se dělil? Všechno je tvoje.“

Pátravě se podívala, jestli může věřit takové velkomyslnosti.

„Když si něco necháš, tak to stejně nepoznám,“ vzdychla.

„Asi mi budeš muset důvěřovat.“

„Asi jo.“

Holčička neochotně opouštěla teplou a dusnou jeskyni pokladů.

„Já přijdu brzy,“ zašeptala ve dveřích a spiklenecky na Petra mrkla.

Zůstal sám.

Stěny kotelny byly pokryty silnou vrstvou uhelného prachu. Když přivřel oči, vytvářely světlejší a zase tmavší místa podivuhodné obrazce. Že se tu ta holka nebojí! Také by měl jít k obědu, ale vůbec se mu nechtělo. Na zemi ležely kleštičky na cukr. Ty sem zřejmě přinesla ke svým výzkumům. Kdyby tak měla pravdu a dal se tu najít poklad! Koupil by mamince obrovský bílý huňatý kožich. Opovržlivě rozkopl hromádku uhlí. Poklad! Tady ve sklepe! Vysypaný rovnou z uhlířské putny.

Ale aspoň si má Sáša s čím hrát a neotravuje venku. Trochu jí záviděl. Sklep byl docela příjemné útočiště. Vymetl si na betonové podlaze kolečko a zkusmo do něho položil pár kousků koksu a uhlí. Mozaika vypadala pěkně, ještě ji zpestřil zlomenou násadou od lopaty. Vymyslí Sáše nějakou jinou zábavu, aby tu měl volno. Navíc mu bude ještě vděčná její krásná voňavá maminka, kterou dítě podobné kominíkovi moc nebaví.

„Petře!“ rozlehlo se už poněkolikáté domem. Nemohl dál předstírat, že neslyší. S povzdechem vstal, vybral z uhlí kousek pokrytý vrstvičkou slídy a položil ho i s kleštičkami na schody. Ať Sáša vidí, že nezahálel.

Už ho vyhlížela pootevřenými dveřmi bytu a horlivě gestikulovala. Petr se radši obrátil k maminkám,

kteřé stály na chodbě a něčemu se směly. Sášina maminka nahlas, jeho jen tak potichu, jako by se za každý projev veselí styděla. Petra napadlo, že se vůbec málokdy směje.

„Kdes byl, prosím tě?“ řekla Marie.

Sáša se mohla umrkat, aby nic neprozradil.

„Jen tak. Nevěděl jsem, že už je tolik hodin.“

Zdalo se mu, že tato služba mlčenlivosti platí spíš paní Líze Kodetové než té vymydlené holčičce s vykulenýma očima.

Bohunka zřejmě bedlivě sledovala všechny zvuky na chodbě, a sotva Gustav odešel, už byla za dveřmi.

„Neruším?“ Důkladně se rozhlédla. Pokoj se změnil za ty dvě hodiny, to viděla, ale protože nebyla dobrá ani zkušená pozorovatelka, nedokázala určit, v čem ta změna tkví.

„To byl hezký člověk,“ řekla opatrně. „Myslím, že ho odněkud znám.“

Zvědavost v ní zvítězila i nad touhou svěřovat se se svým vlastním, koneckonců stále stejným neštěstím.

„Vždyť já ti to řeknu, kdo to byl, neboj se. Nic zvlášť zajímavého. Jeden advokát. Hájlil mě tenkrát, když jsem se srazila s tou opilou manekýnou, pamatuješ se?“

„Na tu bouračku se pamatuju. Na něho ne.“

Z té doby se také naše přátelství nedatuje, vzdychla si Nina a přemýšlela, kolik toho má Bohunce vyprávět.

„Když jsem byla v Bratislavě, bydlel ve stejném hotelu.“ Bohunka chvíli čekala, jestli bude pokračování.

„Já jsem se tě vážně nechtěla vyptávat,“ řekla konečně a začervenala se. „Vlastně jsem si vždycky představovala advokáty jinak.“

„Myslím, že Hofmann není moc dobrý advokát.“

„To je křestní, nebo příjmení?“

„Příjmení, ale říká se mu tak.“

„Snad má jméno, ne?“

„Gustav.“

„Já bych si s ním na tvém místě začala,“ řekla Bohunka náhle.

„Proč na mém místě?“

„Vypadáte vedle sebe děsně hezky.“

„Podívám se příště do zrcadla.“

„Gustav. Gustav Hofmann,“ opakovala si Bohunka zálibně. „Když byl malej, musel hrozně trpět. Děti na něj jistě křičely Gusto, zkus to.“

„Jestli Gustav v mládí trpěl, nezanechalo to na něm zvláštní stopy,“ ušklíbala se Nina.

„To se takhle nepozná,“ hájila ho Bohunka vytrvale dál. „Divím se ti, že ho nechceš.“

„Všude jinde než v posteli je až k zoufání nudný,“ řekla Nina, aby se nemusela zabývat otázkou, jestli ho skutečně nechce. Jenže Bohunce se nudnost vůbec nezdála katastrofální vlastností. Toužila po tom, aby život plynul volně a měkce, hodinu za hodinou, jako když tiše a růžově svítá.

„Gustav Hofmann,“ zazpívala skoro. „Gusto, zkus to. Měla bys to zkusit.“

Nina zavrtěla hlavou jako beran.

„Ostatně je ženatý,“ řekla.

„Dalo se to čekat,“ vzdychla si Bohunka. „Ale co, ženatý jsou taky lidi.“ Zasmála se tomu chabému pokusu o vtip, a hned se polekaně vymrštila, protože

u dveří zas někdo zazvonil. Tentokrát to byl opravdu Vašek a vypadal jak růžovoučké prasátko, co nosí štěstí k Novému roku.

„Nazdar, holčičky,“ řekl přívětivě. „Něco bych pojedl.“

„Já mám taky hlad,“ nepřátelsky prohlásila Bohunka. Rázem se celá proměnila.

„Co s tím budeme dělat?“

„Něco uvaříš, ne?“

Václav Meruňka se zatvářil rezignovaně.

„Je tam něco?“

„To já nevím,“ odsekla jeho mladá ženuška.

„Když jsi nakupovala na neděli, tak jsi snad ještě nevěděla, že něco provedu.“

„Ale tušila jsem to.“

Vašek přemohl chuť otočit se, utéct a praštit dveřmi. Nebylo to v jeho stylu.

„Mám v ledničce kuře, jestli chcete,“ řekla Nina.

„Oškubané?“

„Oškubané.“

„A vykuchané?“

„Vykuchané.“

„Dej to sem. Jdu vařit.“

Smutně odcházel se zmrzlým kuřetem chodbou.

„Jak ho uděláš?“

Obrátil se, pokrčil rameny a zdvihl paži s vyzáble vypadajícím ptákem.

„Na divoko, má drahá, na divoko.“

Věra už od rána pečlivě naslouchala všem pohybům v bytě nad sebou a neušlo jí ani jedno bouchnutí dveří. Snadno odhadla, že Vašík se ještě neprobudil. Je unavený, chudáček, pomyslela si, vždyť byl až do

půlnoci u mě. Pocit vítězství by se scvrknul, kdyby tušila, že mezi Vaškovým odchodem od ní a příchodem domů zůstaly tři hodiny času, který nepatřil ani jí, ani Bohunce. Neslyšela sice v noci zvuky obvyklých cest, které vykonával před spaním, ale myslela si, že rovnou vklouzl tichounce do postele, neumytý, aby neprobudil manželku a nemusel čelit lavině výčitek. Nikdy by nepochopila, že opustil její měkkou náruč jen proto, aby seděl s Honzou dole v jeho kumbálu a pomáhal mu vyprazdňovat demižon přivezený z rodné Moravy. Proč pro ni aspoň nepřišel, když už tam musel tři hodiny klábosit, proč neměl touhu být s ní, v její společnosti, byla by jistě plačtivě a donekonečna opakovala – kdyby to ovšem věděla. Ale Vašek vtipně vyběhl do prvního patra, potichu odemkl, potichu zase zamkl a bos se vrátil dolů. Neměl s Honzou nic smluveno, celá akce se zrodila z okamžitého nápadu, když zahlédl obdélník světla, padající ven z jeho okna. Naštěstí zůstal tento jeho druhý noční výlet utajen, a tak mohla Věruška nerušeně vysílat stropem paprsky své lásky.

Moc dlouho ji to ale nebavilo. Dávno už se měl vzbudit, rozhodla se, a aspoň se přijít zeptat, jak se vyspala. Přejázela po těch pár čtverečních metrech, které tvořily její přízemní byt, a připadalo jí, že je v kleci. Kdyby tak mohla něco udělat, kdyby se mohla vztekat, křičet nebo házet věcmi. Ale ne, ona musí sedět a tvářit se oddaně. Z neznámých důvodů totiž považovala Věra, které se v domě říkalo Hamiro, což je známá značka mrkacích panenek, oddanost za svoji nejlepší vlastnost. Jsem tvoje, už navždycky, a nikdy se mě nezbavíš, říkal každý její

pohyb, a podobal se chvění liány, která se užuž hotoví skočit, zaklesnout háčky a obtočit se kolem své oběti. Jenže Vašek se k takovému ovíjení zrovna moc nehodil. Sem tam sice hodila cvičnou smyčku, ale honem se zas tvářila, že vůbec nebobtná, nekvete a nerozvíjí se, jen tiše čeká, polní kvíteček kdesi na mezi. Vašek, vyděšený z Bohunky, která vynikala schopností vytvářet vyhrocené dramatické situace, vždycky podlehl tomu klamnému míru venkovské louky a toužil si tam odpočinout. Kdyby Věruška vždycky znova a znova nenarazila na tu jeho potřebu jen se svinout do klubíčka, nic nemít a po ničem netoužit, už dávno by se ho pokusila vyhládat z bezpečí bytu v prvním poschodí a přesadit ho do své přízemní garsoniéry. Pro začátek.

Ale zatím s tím musela počkat. Ještě že mluvil ze spaní, ten chlapec, kterému vždycky všechno prošlo, radovala se, ale moc velká útěcha to nebyla. Tušila, že i nad tím získal jakýmsi zázrakem v poslední době kontrolu a Bohunka se marně namáhala vyluštit smysl jeho nočního mumlání, vždycky tu zůstávaly rozpory, které v bdělém stavu hravě vysvětlil. Já snad budu nadosmrti spát sama, vzdychla si rezignovaně Hamiro a popáté urovnala polštáře na gauči. Zkusmo si na nich představila několik mužů: Hugo ze sousedního bytu. Něžný, krásný mladík, který z nepochopitelných důvodů miluje tu stárnoucí grafičku. A ona o něj ještě ke všemu nestojí! Pak by tam mohl ležet Honza, tloustnoucí bručoun, očekávající od života bůhvíco. Ale bohužel rozhodně ne Věrušku. Hugo a Honza jsou jediní dva svobodní muži v domě. Po Vaškovi, jehož podobu otisknutou do atlasových polštářů zná až moc dob-

ře, zbýval jen Vladimír Hlavsa, na toho si ani neodvažovala pomyslet, a pak herec Ivan Kodet, idol příliš mnoha ženských srdcí, navíc zbožňující vlastní manželku!

Všechno je marné. I kdyby tu byl někdo vhodný, jako že není, ona stejně miluje toho mrňouse Vaška. Vašík Meruňka, nejsladší ovoce na světě. Ale roste trochu vysoko...

Zadívala se do zrcadla. Vždyť je přece hezká! A čtyřicet let, to není žádný věk. Sama by řekla, že vypadá líp než v osmnácti. Ale je utrápená tím věčným čekáním. A vůbec, Vašek ji miluje, od minuty by se s ní oženil, ale je mu líto té jeho chudinky zrzavé...

Jenže právě tím si vůbec nebyla jistá. A nejvíc ji zlobila představa, že po kuchyňce v hořejším bytě teď nepobíhá pečlivá manželka Bohunka, ale příčinlivý manžilek Vašek. Kdyby si neuvažil, umřel by hlady. To se mnou, Vašíčku, se mnou by to bylo docela jiné, šeptala si, a už viděla ten tác, na kterém by mu nosila snídani do postele.

No co, možná že by ji to taky omrzelo.

V jednom ze tří přízemních bytů, hned vedle prádelny, ležel v posteli muž, který vzdáleně připomínal mrože. Překročil sice sotva třicítku, ale zachumlán v peřinách, s rozježenými vlasy, vousy a kníry, vypadal Honza Frič podstatně starší. Mrzutě zíral na strop. Neměl ve zvyku povalovat se celé dopoledne v posteli, ale zrovna dneska ho všechno nezměrně otravovalo. Pavlínka nejvíc. Udělal dobře, že ji poslal pryč, i když to snad mohl udělat trochu laskavějším způsobem. Ale už se stalo.

Unaveně přemýšlel, proč všechny jeho milostné historie mají tak podobný průběh. Prudké zamilování, doprovázené jistotou, že tohle je konečně ta pravá a jediná, pak pár příjemných večerů, do nichž se pomalu, ale zcela nezadržitelně vkrádala lehká nuda a s ní otázka: opravdu je to ta pravá?

Asi to nebude v těch dívkách, ale ve mně, vzdychl si a s funěním se otočil na bok. Nebylo pravděpodobné, že by všechny ženy, které potkává, trpěly stejnými nedostatky.

Ještě chvíli se povaloval, ale potom ho to už naprosto znudilo a vystrachal se z postele ven. S pečlivostí, která prozrazovala starého mládence, si připravoval snídani. Vadil mu vlastní nepořádek. Kdyby se tu v kuchyňce otáčela nějaká mladá půvabná ženuška, nebylo by to špatné, pomyslel si. Ale kdo ví, jestli bych se nakonec neotáčel já kolem ní.

Opatrně uspořádal kousky slaniny na pánvi do pravidelného kolečka. Kdo by se mu s tím tak pečlivě dělal? Ženským je jedno, jak co leží. Ovšem vzбудit se a mít vedle sebe roztomilé, dobře naložené, upravené děvčátko, to by vůbec nebylo k zahození. Jen aby byla roztomilá, dobře naložená a vždycky upravená. Aby se z ní nevyklubala nějaká coura. Představa, že bude bydlet s docela cizí ženskou, ho vlastně vždycky děsila.

Umělecky umístil do věnečku ze slaniny čtyři žlutá sluníčka žlutků a opatrně je poprášil solí a červeným pepřem. Obsah pánve, lahodící oku i čichovým centřům, sesunul na talíř, demižón musel už hodně naklonit, aby z něho vydoloval sklenici červeného, a s pocitem, že jsou na světě neutěšenější existence než ta jeho, se pustil do jídla.

Ale ještě v sobě neměl poslední sousto a ozval se zvonek. Lekl se. Pavlínka! Určitě to bude Pavlínka, ubrečená a kající, ten podivný ranec kostí s kabelkou plnou dopisů, které mu zatím stačila napsat. Nikdy neměl holku, která by tak ráda psala dopisy.

Vytřel pánev chlebem a šoural se do předsíně, neměl moc chuti otevírat. Ale když vyhlédl ven kukátkem, tvář se mu rozjasnila příjemným překvapením. Otevřel dveře dokořán, aby dlouhovlasé stvoření v bělostném froté županu, že je trochu ušpiněný si všiml až dodatečně, mohlo dovnitř. Dívka vplula do předsíně po špičkách jak v *Labutím jezeře*. Bude pro její krásu důstojnějším rámcem kuchyň s tři dny nemytým nádobím, nebo pokoj s rozházenou postelí, uvažoval a rozhodl se pro to druhé. Labuti stejně nepořádek nevalil. Obešla prázdné křeslo a sedla si na okraj lůžka, jehož stav Honzu znepokojoval. S pedantickým, propočteným gestem, které snad mělo působit vyzývavě, rozevřela župan, až se nad hubenými kolínky objevil kousek žluté noční košile.

„Zapomněl jsi?“

Nenapadlo ho nic, co by měl zapomenout. Dívka netrpělivě popotáhla žlutou látku.

„Nebo jen děláš, že jsi zapomněl?“

Vzdychl. Už asi opravdu stárne, když se mu z paměti vytrácejí události staré dva tři dny. Zahlédl Mimi – dívka se jmenovala docela prozaicky Marie, ale cítila potřebu významněji působícího jména, dokonce i babičce, s kterou tu žila, říkala Bibi, aniž by si uvědomila, že dvojice Mimi a Bibi vypadá trochu komicky – před luxusním obchodem s prádlem, jak upřeně zírá právě na tu noční košilkou, kterou teď

měla na sobě. Chvíli ji tam tehdy se zalíbením pozoroval. První a zatím jediný film, v kterém hrála, z ní ještě nestačil setřít způsoby rozpačité školačky. Pleť měla skoro průsvitnou a pod ní pulzovala nedočkavá, zjitřená, ctižádostivá krev.

„Žlutá by ti neslušela,“ zašeptal jí do ucha. Neotočila se, nedala najevo sebemenší leknutí.

„To si myslíš, žlutá mi jde.“

Uvědomil si, že ho musela už od začátku vidět v odrazu výkladní skříně, a chvíli si připadal jako hlupák. Snad proto jí učinil tu nesmyslnou nabídku.

„Koupím ti ji, ale musíš se mi v ní ukázat.“

„Proč ne?“ pokrčila lhostejně rameny. Uvažoval, že jejím sedmnácti letům připadá jako starý neškodný pán, který jí může koupit třeba deset takových průsvitných košilek. Znali se dlouho, dávno předtím, než vůbec začala uvažovat o filmové slávě, dokonce jí v tom trochu pomohl, a také zařídil, aby se dostala do družstva, které stavělo tehle „umělecký dům“. A koupil jí noční košili, v které teď seděla na jeho posteli.

„Tak se mi ukaž.“

„Je děsně průhledná,“ ošila se Mimi. „Nemyslela jsem, že bude tak průhledná.“

„Snad to vydržím.“

Její zdráhání způsobilo, že zneklidněl. Napadlo ho, jestli snad za ním dívku neposlala její ambiciózní babička.

Mimi si na posteli stoupla a pomalu si začala rozvazovat pásek u županu. Tvářila se docela bezvýrazně a Honzovy obavy opadávaly. Teď ho jen dráždil její dlouhý krk, vyčnívající z bílé látky jak stopka zakončená zářivě žlutou roztřepenou květinou.

„Stačí to takhle?“ řekla a rozpažila ruce, ve kterých držela okraje županu.

„Nic nevidím.“ Trochu si předtím odkašlal, aby jeho hlas nezněl chraplavě.

Netrpělivě ze sebe setřásla plášť.

„A teď vidíš?“

„Žlutá ti skutečně sluší,“ poznamenal co možná klidně a zapálil si cigaretu. Když se od dívky odvrátil, svésila bezradně ramínka, několikrát přešlápla a pak, jako by už nemohla vydržet svou nahotu, vklouzla do postele a přikryla se až po bradu.

„Já se vlastně děsně stydím,“ řekla nespokojeně. „To je peklo.“

„To je dobře,“ opravil ji. Rozhodnutí, že si s tou malou hvězdičkou, kterou možná čeká kariéra, nic nezačne, se v něm opět upevnilo.

„Sedni si ke mně,“ zaprosila a vypadala žalostně sklesle. „Vždyť jsme přece kamarádi. Jenom kamarádi.“ Zavrtěla se v peřinách, jako by jí bylo horko.

Dřepl si ve svém pruhovaném pyžamu na okraj postele a otcovsky ji poplácal po tváři.

„Snad nemáš starosti, dítě?“

„Strašnou spoustu, ale to je mi fuk.“

„A co ti není fuk?“

„Že nemám další roli. Přece se nemůžu teď vrátit zpátky do školy.“

„Já bych to na tvém místě zkusil.“

„Vyloučeno. To radši půjdu někam třeba jako prodavačka. Zpátky mezi ty kozy mě nikdo nedostane.“

Mimi kvůli filmu horempádem opustila slibnou kariéru žačky ekonomické školy, ačkoliv už byla ve třetím ročníku. Pohádala se strašně s matkou i otcem, ale protože oba žili v nových manželstvích s no-

vými dětmi a nechávali její výchovu na krku babičce, prosadila svou. Bibi s ní naprosto souhlasila. Jaký význam by mohla mít pro její krásnou vnučku ekonomie?

„Nebylo by jistější mít nějaké povolání?“ řekl Honza opatrně. „Co když ti žárlivý milenec poleje obličej vitriolem?“

„To se už dneska nedělá. A i kdyby, plastická chirurgie dokáže zázraky.“

Nemohl honem přijít na žádný další důvod, proč by se dívka měla vrátit do školy, ačkoliv jich bylo jistě spousta.

„Promluv si s Vaškem. Ten ti něco sežene.“

„Já si nemůžu dovolit hrát nějaké šťěky v televizi, to snad chápeš. Nejdřív se musím udělat. Vašek je mizerný režisér, ten mi nikdy nemůže dát příležitost. A nelíbí se mi.“

„Neříkám ti, abys za ním chodila v noční košili.“

„Jeho žena je hrozná. Musí být děsně studená.“

Honzovi se zdálo, že Mimi spěchá do náruče filmové slávy tou nejhoupější cestou.

„Nech Bohunku na pokoji, je to prima holka,“ řekl, ačkoliv si to tak docela nemyslel.

„Je to ťunťa.“

„Doporučoval bych ti, aby sis do budoucnosti zvykla nekritizovat manželky režisérů. Manželky vůbec. Někdo je na to citlivý.“

Mimi netrpělivě mávla rukou. Nepřála si být poučována. Nadzvedla se trochu a pokrývka jí sjela až do pasu. Honza se poctivě snažil po ní nepokukovat, ale vrtalo mu hlavou, jak je možné, že blondýnka má takové tmavé bradavky.

„Ty se odbarvuješ?“

„No dovol? Jak jsi na to přišel?“ Představa, že někdo pochybuje o pravosti její plavé hřívy, ji pobouřila.

„Nejde to k sobě,“ řekl a začervenal se.

Vyprskla smíchy.

„Třeba si barvím bradavky, abych byla víc sexy.“

„Takže ty jsi za mnou přišla, abych ti sehnal roli,“ snažil se ji zastavit Honza.

„Na to seš krátkej,“ odbyla ho a smála se dál. Ale už ze sebe musela ty perlivé zvuky namáhavě tlačit. On se díval, jak se svíjí, a pomalu se začínal nudit. Přál si, aby byla pryč, aby se sebou odnesla svou ctižádost a vitalitu a všechno, co je provází.

„Nebude tě Bibi hledat?“

„Nevyhazuj mě. Nechtěla jsem tě urazit. Víím, že máš strašně známejch, už jsi mi pomoh jednou. Jenže já musím spoléhat na sebe, chápeš?“

„To víš, že se pokusím,“ odmítl její další taktické tahy a byl si docela jist, že se nepokusí. Ani trochu se mu nechtělo obcházet režiséry s dívčínými fotografiemi.

„Ty jsi stejně zlatíčko,“ vzdychla si Mimi a odměnila ho zobnutím do tváře, které se tvářilo jako polibek. Snad čekala konkrétnější slib. Ale vylezla konečně z jeho postele a natáhla si župan. Stud ji opustil, zbyla jen rozmrzelost. S úlevou za ní zavřel dveře a téměř okamžitě na její návštěvu zapomněl. Začal přemýšlet, co si udělá k obědu.

„Tati, líbí se ti paní Kodetová?“ zeptal se Petr u oběda a pro jistotu si k tomu vybral chvíli, kdy byla Marie v kuchyni.

„Je hezká,“ přikývl Vladimír bez zvláštního nadšení.

„Je nejhezčí z našeho domu!“ opravil ho syn rezolutně.

„Co se ti na ní tak líbí?“

„Všechno!“ vyhrkl. „Má krásný dlouhý vlasy. A voní. A pořád se směje.“

„Kdo se pořád směje?“ zeptala se Marie a postavila na stůl moučník.

„Jedna holka od nás ze třídy,“ řekl rychle a podíval se na otce, jak tuto lež přijme.

Líza Kodetová o obdivu Vladimírova syna moc dobře věděla a dovedla ho obratně využívat. Svěřovala mu obě své děti, ale hlavně Sášu, která oplývala těmi nejneuvěřitelnějšími nápady a navíc spoustou energie k jejich provádění. Tu energii mohla dceři těžko vyčítat, protože ji zdědila po ní, ale v kombinaci s fantazií a důkladností po otci se měnila v živelnou pohromu. Líza měla ráda všechno jasné, přehledné, rychlé, určité a hlavně rozumné, a tak často zůstávala nad svým starším dítětem stát v úžasu.

„Prosím tě, nezdá se ti, že tu pořád něco páchne?“ řekla u stolu manželovi. „Už několik dní to cítím.“

Ivan Kodet se rozkašlal.

„Nemohla bys o svých čichových vjemech hovořit až po obědě?“

„Co je na tom?“

„Asi tu někde umřela myš a hnije,“ ozvala se Sáša s překvapující věcností. „Měla by se najít a udělat jí hrobeček.“

„Já chci hrobeček,“ zaječel tříletý Štěpán a plácl lžící do polévky.

„Ano, miláčku, uděláme hrobeček,“ řekla Líza automaticky a obrátila se k Sáše. „Tady byla někdy myš?“

„Ve sklepě je jich plno.“

„A ty se jich nebojíš?“

„Nic nedělají, jenom běhají sem a tam a jedí chleba, co jim nosím.“

Líza si vzpomněla na kus špeku, který nevysvětlitelně zmizel ze spíže.

„Já chci myš,“ řekl Štěpán a zatvářil se divoce.

„Jedna tam zrovna leží mrtvá v koutě a smrdí,“ prohlásila Sáša.

Líze nebylo jasné, jestli ji nabízí Štěpánovi, nebo vysvětluje původ zápachu v bytě.

Ivan znechuceně odstrčil poloprázdný talíř.

„Myslím, že mi to pro dnešek stačí.“

„Jen ze sebe nedělej takovou citlivku,“ rozesmála se Líza. „Kdo ví, co sníš po hospodách.“

Líza byla vyhlášená špatná kuchařka. Ne jako Bohunka, která v bytě pod nimi dělala věčné pokusy se spojováním různých k sobě se nehodících poživatin, byla úděsná kuchařka ze zásady, z naprostého nezájmu o to, co člověk konzumuje. Podle ní mělo jídlo utišit hlad a nanejvýš snad ještě dodat tělu nějaké látky, které potřebuje. Ale jakou formou se mu toho dostává, to pro ni bylo zcela vedlejší. Ivanovi přátelé tvrdili, že je to jeden z hlavních důvodů jeho věčné melancholie.

„Sášo, kdyby ses pokusila najít tu mrtvou myš nebo něco jiného, co vydává ten puch, byla bych ti strašně vděčná.“

„Myslíš třeba mrtvého zajíce?“ ožila dcerka.

„Jak by se k nám dostal zajíc?“

„Dveřma. Nebo oknem. Nebo komínem. Nebo by ho někdo přinesl,“ vypočítávala holčička.

„Buď tak hodná a zjisti to. Za to mi smíš pomoci s nádobím.“

Sáša dávno prohlédla matčin trik s umýváním nádobí, ale nechávala ji v iluzi, že to skutečně pokládá za odměnu. Pečlivě leštila lžičky a talířky a myslela na páchnoucího vetřelce v jejich bytě.

„Mamince se asi jen něco zdá,“ těšil ji Ivan, když potřetí odšoupla skříňku s hračkami.

„Ba ne. Něco tu smrdí. Ale každou chvilku někde jinde. Pořád se to stěhuje. Třeba tý myši hnije nožička nebo ocásek a ona s tím běhá.“

Ivan si zpytavě prohlédl svou něžně a křehce vyhlížející dcerku. „Nemáš strach, že to tu myš bolí?“ zeptal se opatrně a přemýšlel, jestli by ji neměl vzít k dětskému psychiatrovi.

„Když něco hnije, tak to nebolí, jenom smrdí,“ odpověděla mu klidně a začala po čtyřech oblézat pokoj.

Líza zatím telefonovala. Její hlas byl zvučný, melodický, vyrazení určitých slabik sice působilo trochu afektovaně, ale zabraňovalo to splést si její přízvuk s jakýmkoliv jiným.

Pohodila hlavou, když vešla do pokoje, jako by dávala najevo, že si nenechá do ničeho mluvit, a Ivan hned věděl, že přijde něco nepříjemného. Zvláště když si mu sedla na klín a mazlivě ho objala.

„Příští týden musím na den dva do Brna, dovezeš mě tam?“

Cítila, jak se manželovo tělo napjalo potlačovaným hněvem.

„Víš dobře, že točím.“

„Myslela jsem, že by sis našel okýnko...“

„Nic sis nemyslela a rozhodně jsi nemyslela na mě,“ zasmál se, a lehký tón mu dal spoustu práce.

„Vem si auto a jed.“

„No tak, Ivánku! Doufala jsem, že se generálky obejdou beze mě.“

„Bez tebe se neobejde nic, má drahá,“ vzdychl a položil si hlavu na její plochá prsa. „Já nejmiň ze všeho.“ S úsměvem, který byl jen malinko samolibý, ho políbila do vlasů.

„Budeš mít ode mě aspoň na chvíli pokoj.“

„Nechci mít od tebe pokoj,“ zamumlal a dál ji k sobě tiskl, ne milostně, spíš majetnicky, jako by se o ni bál.

Odněkud z hlubin bytu se ozval Štěpánův úpěnlivý nárek a vzápětí vpadla do pokoje Sáša a vlekla barevně pomalované plátno, napjaté mezi dřevěnými lištami.

„Tohle bylo za knihovnou!“ ječela. „Není to ono?“

„To je Karolkův obraz,“ rozchechtala se Líza. „Máš skvělý instinkt, Sášenko.“

Štěpán, bůhví čím vyděšený, se jí vrhl do náruče.

„Bojí, bojí, bojí,“ vřeštěl.

„Ale miláčku, to přece nic není,“ těšila ho Líza. „Podívej, tady to je červená kravička, tady je sluníčko, tady má kravička očičko...“

Štěpán přestal s pláčem, který ze sebe stejně musel nutit, a zamyšleně sledoval matčin prst, kouzličí z rozmazaných skvrn důvěrně známé předměty.

„Očičko,“ zašišlal spokojeně.

„Ani nevím, že by nám Karol věnoval obraz,“ řekl Ivan a otočil se k oknu.

„Nevěnoval nám ho. Mám mu ho vzít do Brna.“

„Takže jsi věděla už dřív, že tam pojeděš?“

„Nevěděla jsem to, ale tušila,“ vysvětlovala Líza, jako by si jeho podráždění nevšimla.

„Neřekla jsi mi, že jsi s Karolem mluvila.“

„Nemluvila jsem s ním. Tohle mi někdo nechal v ateliéru, už ani nevím kdo.“

„To on má Karol půjčovnu obrazů?“

„Já nevím, Ivánku, prostě jsem tam měla obraz a lístek, abych ho zavezla do Brna.“

„Tak to je vlastně štěstí, že ti to Sáša připomněla.“

„Vzpomněla bych si. Mám to poznamenané v diáři.“

A na všechno máš odpověď, vzdychl si Ivan. Nemohl zajít tak daleko, aby ji o ten diář požádal. Zůstal stát u okna a díval se na mraky, jako by chtěl něco vyluštit z jejich rozplizlých tvarů. Obraz ho dráždil, a kdykoliv se na něj podíval, na tu vlezlou červenou uprostřed modré, byl si jist, že je to dárek. Dárek z lásky.

„Tady je okno a komín...“ Líza dál nakládala s plátnem, jako by to byl slabikář.

„Tady je pán!“ vítězně zařičel Štěpán a praštil do rámu pěstí.

„Vždyť to dítě zblázníš!“ neovládl se Ivan.

„Naopak, rozvíjím jeho představivost a abstraktní myšlení,“ řekla Líza a podala obraz dceři. „Zas to tam uklid, prosím tě.“

„Ještě obrázky,“ nespokojeně zabručel Štěpán, ale naštěstí v příštím okamžiku zaujalo jeho pozornost rádio a začal mačkat všechny dostupné knoflíky.

„Proč jsi vůbec schovávala ten obraz za skříň?“ napadlo Ivana, ale jeho hněv už se rozplynul. Zůstal jen stud, že se zas, přes všechno to zaříkávání, dal strhnout k žárlivosti. Cožpak by mohl Karolek, ten nedomrlý mladíček, pro jeho nádhernou ženu něco znamenat?

Nejdřív se na obědě strašně nudila, ale s přibývajícím množstvím špinavých talířů, kupících se na odkládacím stolečku, upadala do vlahé spokojenosti. Slunce svítilo širokým oknem přímo na jejich stůl a ona se v něm protahovala jako napůl spící kočka. Tenorek sem tam pronesl nějakou poznámku, která ji měla rozesmát, ale vcelku se spokojil s rolí hodného tatínka, pyšného na svou zdárnou ratolest. Kolik mu vlastně je asi roků, přemýšlela, něco mezi čtyřicítkou a padesátkou, blíž k té padesátce, nebo i přes ni, což je sice dost, ale ne zas tak moc, aby to muselo vadit. Představovala si svého manžela úplně, úplně jinak, ale jak roky běžely a on se neobjevoval, už ji to čekání – a věčné pokusy ho v někom najít – pomalu unavovaly. Evička kdysi začínala ve filmových ateliérech na jedné z nejnižších příček filmových profesí, pět let byla klapkou, dívkou pro všechno, ale vypracovala se mezi ostatními dychtivými osůbkami, utkanými ze ctižádosti, na prvotřídní skriptku. Režiséři ji vyhledávali, protože byla spolehlivá a vnášela do práce klid, veselost a pořádek. Nikdo netušil, jak ráda by je vnesla i do svého osobního života. Zнала se s obrovskou spoustou lidí, kamarádila se se spoustou mužů, ale většina těch kamarádství končila bouřlivými flámy nebo o něco méně bouřlivými nocemi v hotelových pokojích na exteriérech. S Tenorkem, který nebyl zpěvák, jak by napovídala jeho přezdívka, ale hudební skladatel, se seznámila při natáčení jednoho únavného historického filmu, kde měla sentimentální muzika pomoci divákům přežít nekonečné jízdy na koních a promenování herců v tuhých kostýmech po hradních nádvořích. Pozval ji na večeři a ona to docela ráda přijala. I když ve svých

erotických snech toužila po velkých silných mužích, drobečci jako Tenorek v ní vzbuzovali něžnou potřebu vysmívat se jim a zároveň je chránit. Představovala si, jak si ho posadí na svůj klín úctyhodných rozměrů, pohoupá ho a tiše mu bude prozpěvovat: Hajinkej, dadynekej, Tenorku můj malinkej...

„Nechtěla by Evička ještě kousek sýra?“ řekl Tenorek a svrástil obličej tak, že připomínal kus špatně vydělané králičí kůže.

„Připadám si jak v Perníkové chaloupce. Vykrmíte si mě a pak mě upečete.“

„Vykrmil bych si ji rád, ale z pečení nemusí mít strach.“

Najednou se přes ni přelila vlna podráždění.

„Nemohl byste mi přestat onikat?“

„Zdá se, že vám jdu na nervy,“ vzdychl si, naklonil se a políbil jí ruku. „To bych nechtěl. Ale mám pořád strach, že jsem pro vás málo zábavný.“

Zesmutněl a Eviččiny mateřské city se hned vyhrnuly.

Vždyť je to takový osamělý mužiček, který všechno to pitvoření dělá z rozpaků, možná že by si na něj dokonce zvykla.

„Jste jeden z nejzábavnějších lidí, co znám,“ usmála se zářivě. „A dokážu vám to.“ V té chvíli totiž dostala nápad, a jako většina nápadů se jí v první chvíli zdál skvělý. Zabiju dvě mouchy jednou ranou. Vlastně tři. Vyzkouší si Tenorka, zavděčí se mu a zároveň se trochu předvede. Když už musela čekat šest let na ten pitomý byt, ať z toho má taky nějaký užitek.

„Uspořádám takový malý večírek, jen tak pár lidí od nás z domu. Stejně vás všichni chtějí poznat.“

Nebyla to vůbec pravda, Evička se zatím svým vzta-

hem k němu moc nechlubila, ale koneckonců Tenorek byl jednou slavný člověk, nebo aspoň známý, a jeho obdiv by jí možná leckdo záviděl. Rozhodně to může zkusit. Večírky má rád každý, a když Tenorek dodá prostředky a ona útulné prostředí, může se z toho vyklubat docela pěkný podnik. A pozve Vladimíra, který ji na schodech tak odměřeně zdraví, jako kdyby její přítomnost v domě ještě nevzal na vědomí. Teď bude muset! Posadí si ho do ušáku vedle okna, strčí mu stoličku pod nohy a donutí ho ochutnat ty nejlepší ukázky její kuchyně. A to nebudou žádné obyčejné obložené chlebičky!

„Tak tedy večírek,“ přikývl Tenorek.

„Velký večírek,“ opravila ho a zesmutněla. Jak se vlastně takový velký večírek dělá? Nemůže přece ty lidi jen cpát a napájet!

„Nejvíce záleží na vzrušení,“ usmál se Tenorek, „všechno vám odpustí, jen když se nebudou nudit.“
To věděla taky.

Ovzduší jejího skromného bytečku by mělo jiskřit vášněmi, nenávist, láska, žárlivost, smích a pláč, všechno aby se valilo v jednom nádherném oslnivém klubku. Ale vzrušení se právě inscenuje nejhůř ze všeho.

„Musíte z hostů utvořit nějaké neobvyklé dvojice,“ navrhl Tenorek. „Ostatní už půjde samo.“

Jenže jaké dvojice můžou z materiálu, který poskytuje jejich mrňavý činžák, vzniknout? Když zabere pro sebe Vladimíra – a to tedy zabere – musí někoho přidělit k jeho manželce. Tenorka ne, z toho by byl moc okatý čtyřúhelník, spíš Huga, unylého Huga, který má pro starší ženy – viz Nina – zjevnou slabost. Ale co potom Nina? A co Líza?

Bohunka? Hamiro? Všechny si budou brousit zuby na Vladimíra. Nejraději by do svého bytu nahnala spoustu krásných mladíků, aby ty ženské daly pokoj. Ale kde je vzít?

„My jsme děsně přebuchtovaný dům,“ vzdychla si. Trochu doopravdy, trochu aby Tenorka pobavila, když ho teď bude potřebovat. A na druhou stranu jídelního lístku začala psát jména všech nájemníků. Pět mužů a osm žen! Tenorek změní skóre na šest osm. Kdyby vynechala Mimi s babičkou, vyrovnalo by se to. Ale nikdy by jí to neodpustily, ty ctižádostivé chudinky. A na správných večírcích má být stejně víc mužských, protože polovina se jich hned opije nebo si vykládají o fotbalu.

Najednou se jí vůbec nezdá vzrušující charakter večírku tak výhodný, snad by měla sázet na něco jiného, než že její hosté spolu budou flirtovat. Ale nepovídá-li si člověk v pozdních nočních hodinách o lásce, o čem si má proboha povídat?

Šest mužů a osm žen! Bibi je sice asi sedmdesát, ale bude schopná pro sebe zabrat půlku pánské společnosti. A co Mimi? Tu přidělí Vaškovi, ať má Hamiro vztek. Honzu nechá pro Marii, Honza je zdvořilý a líný, nedokáže od ní utéct, ani když se bude nudit sebevíc. Co s Bohunkou? Ať si s Ninou a Hugem vykládají o životě. Zbývali Ivan s Lízou. Chyba. Ale pořád se tváří, jako by se živili jen manželským štěstím, tak jim to patří. Když si teď Evička psala na jídelní lístek jména uspořádaná do skupin, všimla si, že docela zapoměla na Tenorka, a s trochou škodolibosti ho přiřadila Bibi. Mohou vzpomínat na staré zlaté časy.

Vašek	Hamiro, Mimi
Tenorek	Bibi
Honza	Marie
Hugo	Nina, Bohunka
Ivan	Líza

Seznam korunovala hlavní dvojice:

Eva	Vladimír
-----	----------

S nevolí připustila možnost, že se někdo vymkne jejímu dokonalému zasedacímu pořádku. Bohužel, nejsou to dřevěné figurky, které by mohla dle libosti postrkovat – mají, hlupáci, své vlastní představy.

Pracovala od oběda až do čtyř hodin, kdy měl přijít Hugo, a kreslila s takovou usilovností – a tak špatně – že začala pochybovat, jestli jí jde opravdu jen o ty počmárané plochy papíru, které pomalu dostávaly řád – nudně, bez nápadu, popisně, úkol školáka v páté třídě. Byla znepokojená, velmi vážně, a nedokázala pochopit proč. Nebo to spíš nechtěla pochopit. Gustav. Znova se jí vetřel do života, ne vetřel, vešel do něho, jen tak, bez nějakého zvláštního úsilí.

„Otevřete dveře,
rybníkář sem leze.
Napřed jeho ručička,
potom jeho nožička,
a nakonec jeho
kudrnatá hlavička.“

Bůh ví, proč ji napadl zrovna tenhle verš. Rybníkář se do stavení nutil, ale Gustav se zjevuje a zase mizí, zcela lhostejný k údělu, který mu přidělila ve svém životě. Ale ona mu žádný nepřidělila, tak čeho se měla bát? Že ji bude chtít dovést k oltáři a připoutat k sobě těmi pouty, kterým se tak usilovně bránila? Na to nevypadá. Nebo že jí s ním to malování půjde ještě hůř než bez něho? A proč si s tím vůbec měla dělat takové starosti? Když ji to bude obtěžovat, není nic snadnějšího, než mu říct, že lituje, ale...

Jako by to měla říct Hugovi. Jako mu to vlastně stále říká, ale asi ne tak jasně, aby to stačilo. Ve čtyři se dostavil s kyticí sněženek a s tím svým oddaným výrazem, jen malinko, právě tak do snesitelnosti nadlehčeným ironií, který ji už předem odzbrojoval a zároveň popouzel. Mluv o mně, řekla mu jednou v záchvatu marnivosti. Všechno, co ti přijde na jazyk. Jak u psychoanalytika. Chci slyšet to nejhorší, co si o mně myslíš. I to nejlepší. Hugo ovšem mlčel. Byl schopen mnoha věcí, ale spontánnost mezi ně nepatřila. A taky by nikdy neřekl nic, co by ji mohlo zranit. Až jí pak jednou strčil do schránky svazek papírů, tak objemný, že cíp vykukoval ven a stránky byly celé pomačkané, jak se je tam snažil nacpat. Byl to trochu komický způsob doručení, když bydleli v jednom domě, ale to byl celý Hugo, vlastně se divila, že nepoužil služeb pošty, to by jeho zálibě v obřadnosti a komplikovanosti vyhovovalo ještě víc. „Mluvim o tobě“ bylo napsáno na prvním listu a lhala by, kdyby zapírala svou nedočkavost. Název naznačoval, že bude následovat subjektivní zповěď, nekontrolované chrlení slov, chaotický záznam Hugových pocitů,

ale hned začátek vypadal jako povídka do ilustrovaného magazínu.

„Nině bylo třicet let, nebo možná o nějaký ten rok víc, a měla spoustu nectností svého pohlaví, ale taky těch několik málo ctností, pro které jí její přátelé odpouštěli, že se ‚žíví uměním‘. Malovala, ale přitom důsledně tvrdila, že se jen zabývá užitou grafikou, snad ze skromnosti, ale spíš z koketerie. Tvůrčí činnost pro ni byla cosi jako veliký kabát. Mohla se do něho celá zabalit, když cítila, že jí nesedí, a vypadala pak křehce a bezbranně, nebo ho mohla nosit s hrdou smělostí krásné ženy, které nezáleží na tom, co si oblékne. Měla široké lícní kosti, na kterých se dalo poznat, že po otci zdědila hloubavou náuru sedláků ze zlatého pruhu země české. Matka jí zase věnovala všechno to, na čem si zakládala, štíhlé kotníky, šedé oči, sklon k melancholii. A zvyk otáčet hlavu zcela nenapodobitelným způsobem. Tvrdost a neústupnost měla také po ní, ačkoliv ji mylně přisuzovala nebohým polabským venkovanům. Mládí prožité v okresním městě na ní zanechalo lehký náter způsobů venkovské krasavice, která je zvyklá být ve všem první, ale její inteligence, na které se museli podílet vydatně všichni předkové, protože jí bylo až dost, dokázala i z tohoto udělat přednost.“ Nevěděla jsem, že mám způsoby venkovské krasavice, řekla tenkrát a Hugo se zasmál. To jsem si mohl myslet, že se chytíš zrovna toho. Teď tu stál se spoustou sněženek a Nina mu chtěla říct, že taky vypadá venkovsky, i když je z Prahy. Ale byla by to jen půjčka za oplátku, protože on byl celý napnutý, aby tohle nedělní odpoledne dobře dopadlo, a když k někomu na něčem moc záleží, většinou příliš elegantně nevyhlíží.

„Mám chuť na šampaňské,“ řekla v náhlém návalu dobré nálady. „Sklenku šampaňského v neděli v pět hodin odpoledne.“

Nečekala, že Hugo vezme to přání vážně, byl to vlastně jen projev radosti, jako kdyby prohlásila, že venku svítí sluníčko nebo že si chce poslechnout pěknou hudbu. O šampaňské nijak zvlášť nestála. Ale za Hugem už zapadly dveře a řítit se kamsi do hospody, aby za trojnásobnou cenu koupil láhev sektu a vyplnil její rozmar. Napadlo ji, že se tímhle způsobem chovají jen muži, o které nestojíme, jako by péče a pozornost byly projevem nejistoty.

Připravovala malé chlebičky s kaviárem, opatrně je vykrajovala z černého chleba, leštila skleničky a umiňovala si, že musí být na Huga hodná, zaslouží si to, nebo si aspoň nezaslouží, aby na něj byla zlá. Ale moc dlouho jí to odhodlání nevydrželo. Všechno jí na něm dráždilo, i ta oddanost, kterou dával okázale najevo, a nejvíc to, že s ní zacházel jak s malým dítětem, kterému se musí trpět jeho nálady. Pila šampaňské jako limonádu a netrpělivostí mohla prasknout.

„Nepůjdeme někam ven?“

„Nudíš se?“

Co má člověk na takovou pitomou otázku odpovědět?

„Ty vlastně nemáš žádné staré přátele,“ vzdychl si Hugo.

„Mám, jen se s nima zrovna nevidám,“ bránila se chabě. Nechápala, jak ho zrovna tohle napadlo.

„Tebe každý omrzí,“ vedl dál svou. „Já jsem tě taky omrzel.“

Tys mě nikdy nebavil, měla chuť odseknout, ale

místo toho udělala gesto, které – doufala – působilo bezbranně. Ušetři mě, prosím tě, ušetři mě těchto řečí. Jenže Huga to ani nenapadlo.

„Šimpanz, když cítí, že by prohrál, natáhne k vítězíci mu soupeři ruku, aby ho do ní mohl kousnout. Tato manifestace podrobení zabrání psychologicky silnějším jedinci, aby své převahy využil.“

„Proč myslíš, že jsi psychologicky silnější jedinec?“

„Vůbec si to nemyslím, nenechalas mě domluvit. Časem se to totiž zmíněný šimpanz naučí zneužívat. Natahuje ruce, když se mu prostě nechce bojovat.“

„Ale to je taky důvod, ne?“

„Ano, to je taky důvod,“ připustil neochotně.

Mlčeli a Nina strašně toužila vrátit se ke svým bělostným chrupům a zubním vodám, i k těm pitomým reklamním veršíkům.

„Kdybys nebyla tak civilizovaná, hladila bys mě, a ne to křeslo,“ řekl Hugo náhle. Vůbec si neuvědomila, že vytrvale přejíždí rukou po opěradle. „Vlastně se tím pokoušíš zmírnit mou agresivitu.“

„Tomuhle se říká nemoc z povolání!“ vykřikla. Ale nemoci z povolání byly vlastně na Hugovi to nejzajímavější. Bavilo ji, když vyprávěl o svých pokusech se zvířaty a srovnával jejich reakce s reakcemi lidí. Teď z ní byla hodně ztrápená opička, někde na posledním stupínku přesné hierarchie opičího stáda, ranní pocit síly a plnosti se docela vytratil.

„S tebou se něco stalo,“ ozval se znova Hugo a pátravě se rozhlédl pokojem, jako by v něm chtěl detektivně objevit příčinu té změny. „Můžu vědět co?“

„O ničem nevím.“

„Ale ano! Jsi jiná.“

„Kolikrát jsi mi už tohle říkal!“

„A vždycky jsem měl pravdu,“ prohlásil zpupně, ale byla to dost žalostná zpupnost. Nerad se vzdával představy, že může nějakým rozhodným zásahem, snad jen správným gestem nebo větou ve správné chvíli, ovlivnit její život. Kdysi, na chvilku – to když se nastěhovala do tohoto domu a byla celá nemocná nespokojeností – se tomu přiblížil, jeho oddanost pro ni byla důležitá, a těžko mu mohla teď vyčítat, že se chytil právě těchto okamžiků a nebyl schopen se od nich odpoutat. Dívala se, jak přechází bytem, prohlíží si jednu věc po druhé, detailně, přepečlivě, bere je do ruky a zas je šetrně pokládá, a netrpělivost v ní rostla. To okukování ještě posilovalo touhu být zase sama se svými barvičkami.

„Pojď do kina,“ navrhla.

Trpně, bez jakéhokoliv náznaku souhlasu či odporu, šel k telefonu a vytočil číslo automatických informací. Monotónní hlas odříkával jména biografů a názvy filmů. Hugo je opakoval, zase bez zájmu, a tiskl sluchátko dlouhými, bělostnými prsty. Vůbec se jí nechtělo sedět někde mezi zavhlými lidmi v páchnoucím chladu předměstského kina, s mrzutými osamělci a otrávenými dvojicemi, které neměly být, ale přesto jí to připadalo jako východisko.

„Žádné umění,“ řekla a usilovně se tvářila vesele, „mám chuť na detektivku. Trošku příjemné hrůzy, trošku napětí...“

Hugo se na ni nesouhlasně podíval, asi jako kdyby byla jedno z jeho pokusných zvířat a nesplňovala program. Nakonec se dvě hodiny nudili na zdlouhavém příběhu z prostředí padělatelů uměleckých děl.

Když ji u dveří bytu požádal, aby mohl jít ještě na chvíli dál, neměla ani sílu to odmítnout.

„Jsi unavená?“ vzpomněl si, když byl bezpečně usazen v pokoji.

„Z čeho bych byla unavená?“

„Lehni si a já ti budu číst,“ navrhl. „Až usneš, tiše se odplížím.“

To byla lákavá nabídka a trochu ji smiřovala s jeho přítomností. I když by musela spát nalíčená, protože se jí nechtělo objevovat se před ním s vydrhnutým, lesknoucím se obličejem.

„Ty spíš s nalepenýma řasama?“ podivil se, když se uvelebila v posteli. Pracně vybudovaná nálada se ztratila beze stop.

„Dneska v nich budu spát,“ odsekla. Určitě z toho usoudil, že jí na něm bůhvíjak záleží. A co, možná je to pravda.

„Tak čti!“

„Nech mě, ať se na tebe ještě chvíli dívám,“ řekl prosebně. „Vypadáš jak dítě. Malé sladké miminko.“

Měla spoustu pocitů, ale rozhodně si nepřipadala jako malé sladké miminko.

„Dívat se na mě můžeš, až usnu!“ Byla si jista, že zůstane vzhůru, ale potom jí bezbarvý, nevýrazný, ale rytmický tón Hugova hlasu přinesl náhlé ztišení. Nevníkala téměř, co čte, jen se propadala kamsi do oceánu ticha a klidu.

„... Na hranici jejich území je prý místo zvané Anostos, jakási štěrbin, kde není ani světlo, ani tma, nýbrž temně černý vzduch. Tím místem prý protékají dvě řeky. Jedna je nazývána řekou Radosti, druhá řekou Smutku. Na březích těch řek rostou veliké ovocné stromy. Kdo okusí plodů stro-

mů na břehu řeky Smutku, rozpláče se a bude plakat až do konce života. Zcela opačnou vlastnost mají plody stromů na břehu řeky Radosti. Kdo jich okusí, zbaví se vmžiku všech starostí. Zapomene na všechno, čemu až dosud připisoval nějakou důležitost, a bude stále mládnout, až se vrátí do dětských let...”

Ninino vědomí se volně potulovalo nad posledními větami. Na břehu řeky Smutku... Nezval má báseň „Na břehu řeky Svatky“. Rozpláče se a bude plakat až do konce života... Snad snědla omylem plod stromu na tomto břehu. Bude plakat až do konce života. Ledaže by okusila ovoce ze stromů řeky Radosti a zapomněla by na všechno, čemu až dosud připisovala nějakou důležitost. Je právě tohle podmínka štěstí? Zapomenout na všechno důležité? Co potom dělá člověka šťastným, když neví o ničem důležitém? Co zbude? Čím naplní život, zdvojnásobený mládnutím? Hugo přestal číst a náhlá nepřítomnost dalších slov ji vyrušila.

„Co je?“

„Myslel jsem, že už spíš, nechtěl jsem tě rušit.“

Vzpomněla si na hru, kterou hrávala s tatínkem. Když jí četl před spaním pohádky, vkládal nevhodně do textu slovo maso nebo kosti. Musela na maso říct kosti, na kosti maso, aby poznal, že nespí. Pak si vzpomněla, že když jeden čas maminka těžko usínala, otec jí také čítával a přitom pomalu přecházel z vět do rytmického mumlání, které stále ztišoval, a už to byl jen hlas nesoucí se ztmavým pokojem, podobný velké měkké všeobalující dece. Nechtělo se jí o tom Hugovi vyprávět. Takové věci se každému nevyprávějí.

A Gustavovi? Vyprávěla by je Gustavovi? Proč sem vůbec plete Gustava? Co tady dělá Gustav?

Gustav trhá plody ze stromu na břehu řeky Radosti. V poslední nejasné myšlence zatoužila, aby ten hlas patřil jemu a aby on tu tiše šeptal maso – kosti, maso – kosti, maso – kosti...

II

Muži, kteří procházeli Eviččiným životem, oplývali spíš duchovní než tělesnou energií, a tak se stal její byt směsicí dobrých, jenže většinou sotva napůl dokončených nápadů. Výbojná červeň polic v kuchyni byla vzpomínkou na jednoho filmového architekta, ale hnědé židle a stůl, k jejichž natření se už nedostal, se uraženě krčily v koutě a zakrývaly tam díru ve zdi, která měla být servírovacím okénkem. Obaly z desek – památka na mladinkého osvětlovače – vytvářely na stěně předsíně lesklou mozaiku a z nich výbojně trčely čtyři kusy železa. Sama už se nepamatovala, k jakému účelu měly sloužit. Pokoji vedl obrovský ušák, potažený ze dvou třetin bílou kožešinou, usilovně – a neúspěšně – se snažil dodat pokoji mondénní vzhled. Ušák tu zbyl po boxerovi těžké váhy. Eviččin sklon k chaosu ale nad všemi relikviemi snadno zvítězil, předměty se navzájem překrývaly, odstrkovaly se, splývaly, pohlcovaly a zase rozpojovaly, takže najít zvonící telefon nebylo vždycky snadné. Dneska ovšem Evička uklidila přímo vzorně a jen nepatrně pootevřené dveře přecpaných skříní dávaly tušit, kam všechny ty kupy krámů zmizely.

„Je tu jídla jak pro četu hladových vojáků,“ usmál se Tenorek a potlačil chuť vydlobávat ze sardelových oček zelené kapary. „Řekla jsi jim, aby nevečeřeli?“

„Těm to nikdo připomínat nemusí!“

Netrpělivě se podívala na hodinky. Umínila si, že zůstane celý večer střízlivá, jak se na správnou hostitelku sluší, ale nervozita ji přiměla nalít si první

skleničku, pak druhou a třetí... Tenorek, povýšený na domácího přítele, ji už našel s rozpálenými tvářemi, hlučně veselou a bezstarostnou. Byla si docela jistá, že se večírek vydaří. Ale teď se blížila osmá, a hosté nepřicházeli. Nakonec tu zůstane sama s horou jídla a s Tenorkem! Svět před okamžikem ještě plný zářivých barev začínal náhle šednout, a tak honem zmizela v kuchyni – musí se ještě trochu napít, aby to všechno vydržela. Tenorek se neodvážil jít za ní, chodil po pokoji ode zdi ke zdi a odhadoval, jak dlouho to může trvat, než se Evička docela opije. Mnohem víc ho ale tížilo pomyšlení, jestli se snad celá ta atrakce nepořádá kvůli němu! Třeba mu chce předvést, jaká je báječná hospodyně! Třeba se chce vdávat! Při té představě celý ztuhl, vdavky byly strašidlo, kterému unikal spoustu let, a teď se najednou zas vynořilo v bezprostřední blízkosti.

„Máš ráda děti?“ zeptal se tak nečekaně, že se Evička uprostřed doušku zakuckala.

„Má to být nabídka k sňatku?“

To jsem tomu dal, zhrzil se Tenorek a oddechl si, teprve když se Evička rozchechtala a vůbec neprojevila žádné tíhnutí k mateřským citům. Aspoň v tomhle snad nebude stejná jako všechny.

Nina se ve vedlejší bytě už počtvrté přečesávala. Když ji Evička zastavila na schodech a zeptala se, jestli má v neděli čas, nedokázala říct, že ne, i když si vůbec nemohla spojit představu příjemného večera a téhle tlusté dívky, celé okouzlené bezvadným nápadem sehnat dohromady tlupu lidí, kteří se musí tak jako tak denně vídat. Tvářila se taky nadšeně, možná ještě o kousek nadšeněji, a měla na sebe

vzteky, že nikdy neumí říct nechci, nemám chuť, ani mě nenapadne, sbohem, místo toho kývá a usmívá se, a nakonec tam stejně nejde a jsou z toho ještě větší nepříjemnosti.

Ale tentokrát se rozhodla, že půjde, trochu aby se potrestala, trochu ze slušnosti, trochu ze zvědavosti. A navíc dostala ten nápad vzít s sebou Gustava, bůhví proč se s ním najednou chtěla ukazovat. A když už, tak proč ji to vyvádělo z míry. Byly stovky večírků a navštívila je se spoustou nejrůznějších mužů, proč se najednou mělo něco změnit? Samé proč. Tatínek říkával pro slepičí kvoč, aby kvočna nekvala, když nemá proč. Moc dobře cítila, že ta změna tkví v ní, a ne v Gustavovi, kdyby to byl on, kdo ji někam táhne, asi by si z toho moc nedělala, bude chtít, půjde, nebude chtít, nepůjde, ale jak měla vzdorovat svým vlastním nevyjasněným přáním? Kéž by tak byla ta snadno určitelná bytost z Hugovy zprávy – a přitom ji pořád napadalo, že možná taková je a jen si to nechce připustit.

Ostatně Hugo ji idealizoval.

„Jsem vhodně oblečený?“ ušklíbl se Gustav a spokojeně se prohlédl v zrcadle. Všechno se smrštilo jen na ten Eviččin večírek. Ještě tu přece byla možnost, že to dělá kvůli Hugovi. Aby konečně pochopil, že s ní nic není a nebude. Samé kosti a žádné maso.

„Měla bys jít se mnou,“ řekl Vladimír vlažně. Byl podrážděný. Vůbec se mu tam nechtělo, a teď má ještě dodávat chuť své ženě.

„Vážně mi není dobře, od včerejška mě bolí v krku. Půjdu si lehnout,“ řekla Marie.

„Ráno ti nic nebylo.“

„Nechtěla jsem ti dělat starosti. Leze ne mě chřipka.“ Tvrdošíjnost v jejím hlase znamenala, že je pevně rozhodnutá se okamžitě rozstomat. Nedopadlo by to tak poprvé. Vždycky strašně toužila s ním někam jít, a pak se v poslední chvíli utekla do nemoci.

„Z čeho máš strach? Vždyť je všechny znáš.“

„Proč bych měla mít strach?“

„To právě chci vědět.“

„Sáhni si, jak jsem rozpálená.“

„Dobře. Zůstanu doma.“

„Ne, ty tam jít musíš. Jak by to vypadalo?“

„Když jsi nemocná?“

„Tak strašné to zas není.“

„To si myslím. Měla bys jít se mnou.“

„Od včerejška mě bolí v krku. Nakazila bych je.“

Marie zakašlala a přitom si s lítostí uvědomila, že se na ten večírek vlastně docela těšila. Proč se vždycky zrovna jí musí něco přihodit? Uvaří si čaj s medem, vezme si dva acylpyriny a zítra to bude zas dobré.

První zazvonil u dveří Vašek, hladový, žíznlivý a osamělý. Stačil se během odpoledne pohádat s Věrou i s Bohunkou a připadal si teď jako mučedník. Evičino nadšené uvítání mu zvedlo náladu, aspoň někdo ho rád vidí a nic po něm nechce.

„Kde máš ženu?“ zeptala se Evička a tiše se radovala, že jedna dáma odpadne.

„Někde bude,“ odpověděl bez zájmu a zkoumal pečlivě připravenou tabuli. „Ty jsi poklad,“ vzdychl si. „To mně nikdy nikdo takhle neuvaří. Copak je v tomhle krásným koláčku?“ Vašek měl zvyk – nebo zlozvyk? – vždycky za všech okolností okouzlovat lidi, zvyk tak úporný, že se skoro podobal tělesné

vadě. Ale většinou se mu to dařilo, a okouzlit Evičku nebyl zas tak velký problém. Prozrazovala mu štědře všechna tajemství schovaná v bocháncích těsta, hromádkách majonéz, čtverečcích sýra, v lupenech salátu a plátcích šunky, předváděla mu celé své vytríbené umění nasytit muže, které tak často leželo ladem. Ale to už u dveří zazvonil Vaškův stín, Věruška s oddanýma, trochu vykulenýma namalovanýma očima. Blond kudrnaté vlasy, matně zlatavá pokožka napjatá přes kulaté tvářičky, drobné rty a víčka obtěžkaná nalepenými řasami – každý si musel vzpomenout na její přezdívkou Hamiro. Hamiro se tvářila zdrceně, věděla, že odpoledne napnula Vaškovu trpělivost o kousek víc, než měla, zajímavě prohlásila, že nebude nic jíst ani pít, jako by opravdu byla loutka z bakalitu, a oddaně se posadila Vaškovi k nohám.

„Ty se na mě nikdy nemůžeš opravdu zlobit, vid’?“ zašeptala.

Roztržitě ji pohladil po vlasech, nezlobil se na ni, zloba to nebyla, ale vždycky znovu ho překvapilo a vyděsilo, v co se dokážou proměnit něžné dívky, které vás stokrát denně ujišťují láskou až za hrob. Proto nemohl, aspoň ne hned teď večer, překonat svůj takřka živočišný strach, i když už zapomněl, proč ta hádka vznikla. Téma jejich neshod bylo stejně jen jedno.

Tenorek si dívku mlčky, zkoumavě prohlížel. Nebylo těžké uhádnout, že se mu ta hračka líbí, a on to ani neskrýval. Evička se opřela o dveře, přivřela oči, jako by nic nevnímala, a s napětím Věru sledovala. Je opravdu tak neotřesitelně zamilovaná do toho mírně obtloustlého a navíc ženatého Meruňky?

„Věruško, ochutnej tenhle kousek sýra s ořechama,“ vypravila ze sebe s námahou. Ale její dobrosr-

dečnost byla vystavena další zkoušce, když se do místnosti vnesly Mimi a Bibi, mladinká vnučka a staříčká babička, a obě se hned vrhly na Tenorka. Musela se dívat, jak ten její mužiček, zadní vrátka, věčně otevřená, roztává uprostřed jejich štěbetání, nakrucuje se a předvádí, a pro ni nemá jeden jediný pohled. To mám za všechno, mumlala si, za všechno, co jsem pro něj udělala. A přičítá mírným zdvihům a poklesům kdesi uvnitř hlavy, že si nemůže vzpomenout, co to vlastně bylo.

Pak tam najednou jsou skoro všichni. Nevěděla, kdo jim otevřel ani kdo jim vtiskl do rukou sklenice a talířky, snad to dokonce byla ona sama, nebo Líza, Líza vždycky všechno dokázala zařídit. Kolem se ozývaly stále stejné věty, sama taky mluvila, vyvalila se celá fůra roztomilostí, vtipů, ironie, poklon, smíchu, tak tohle je ten náš dům, vzdychla, ale myslela na něco docela jiného. Protože Vladimír tu stále ještě nebyl.

„Nemělo by se pronést něco jako slavnostní přípitek?“ navrhl Vašek a jeho nadšení působilo trochu uměle. Měl značnou praxi ve zvládnutí ožehavých situací, ale nedělalo mu dobře, když viděl, jak Bohunka cosi důležitě vysvětluje Věře a ta jí stejným tónem, trochu napjatým a ostražitým, odpovídá. Chvillemi dokonce zapomněl zavřít pusy, jak se snažil zaslechnout aspoň část rozhovoru.

Nina seděla na zemi, tiskla se zády ke stěně a pozorovala ho, snad to mohlo vypadat komicky, asi to taky komicky vypadalo, ale ji dnes večer všechno sklíčovalo. Společnost jí připadala jen jako houf docela náhodně sehnanych lidí, kteří mají zábavu za úkol. Snad už stárnu, vzdychla si, a nemám ráda ve-

čírky, kde každý má plno starostí sám se sebou – a to tu bezpochyby všichni měli. Eviččina opilá horlivost se odrážela od metr tlusté clony Tenorkova nezájmu, jestli ho chtěla předvést jako nového pána domu, moc se jí to nepodařilo. Nina se cítila plná jakéhosi podrážděného soucitu, bylo jí všech těch lidí líto, a zároveň jim nemohla odpustit, že se do takových situací vůbec dostávají.

Ani si neuvědomila, že do místnosti vstoupil Hugo, zarazilo ji až zvláštní ztišení, které nastalo, protože teprve teď dostala Gustavova nečekaná přítomnost správně pikantní příchuť. Hugo mohl svůj vztah k Nině chránit jak státní tajemství, a stejně se v domě nenašel člověk, aby o něm aspoň občas nezavtipkoval – sám se jim vydával do rukou už tou neschopností vnímat cokoliv kromě ní, i když třeba jen přešla po chodbě. Zakopl o záhyb na koberci a zachytil se Ninina ramene.

„Doktor Hofmann,“ řekla a hned ji napadlo, že vlastně měla nejdřív představit Huga Gustavovi, protože on byl o dobrých patnáct let mladší. Hugo zamumlal své jméno a vtiskl se vedle ní se zvláštní směsicí nároků a pokory. Věděla, že se nezeptá, co tu Gustav dělá, ale zároveň se bude chovat, jako kdyby oni dva patřili k sobě. Už teď se natahoval po její skleničce a horlivě vysvětloval, že se zdržel v laboratoři. Měl smůlu. Gustav mluvil s Tenorkem a zřejmě nic z jeho taktických tahů nepozoroval. A kdyby, tak by mu to bylo jedno, vzdychla si.

„Bavíš se dobře?“ zašeptal Hugo vzpurně. Vypadal tak něžně, tak chlapecky, že málem podlehla touze stulit se k němu a nechat se chránit před všemi těmi zmatenými city, které plnily místnost.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.